

„Раздѣлай хлѣба си съ гладны-тъ и облачай голы-тъ съ свои-тъ дрехы“.

„Всякога ищи совѣтъ отъчеловѣцы мудры“.

„Во всякій случай въ живота ти восхваляй Бога и моли Го да управлява всички-тъ ти дѣла и помышления. Зачтото всяко добро е отъ Бога; Той възвышава и смирява, когото восхоще“.

„Бѣди мжжъ, сыне мой; ный сме бѣдны, но ако живѣемъ по волѣ-тъ Божиѣ и ся пазимъ отъ грѣхъ, то и това, что имаме, ще бѣде доста за насъ“.

На младый Товіѣ ся умилило сѣрдце-то отъ тыя думы. Той казалъ на бѣщъ си: „родителю! азъ щѣ исполнь вси-кы-тъ твои наставленія“ — и удържалъ думж-тъ си“.

ГЛАВА LXXXVIII.

Пѣтуваніе-то на младый Товіѣ.

Въ заключеніе на свое-то наставленіе, Товіѣ казалъ на сына си: „азъ сѣмъ длженъ още да ти обады, че когато бѣхъ още младъ, азъ дадохъ Гавайлу, който живѣе въ Мидіѣ, въ градъ Рагъ, десять таланта сребро: иди до него, сыне мой! Но понапрѣдъ си найди другарь, който да тя проводи въ Рагъ и назадъ до мене. Испълни това, до гдѣ сѣмъ още живѣ.“

Младый Товіѣ излѣзълъ да си трѣси другарь и срѣщилъ единъ младъ юношъ съ необыкновеннъ хубость. Тойзи юноша былъ Ангелъ Рафаилъ; той былъ облѣченъ въ пѣтнически дрехы. Товіѣ безъ да знае, кой е той, пристѣпилъ до Ангела съ привѣтствіе и казалъ му: „не знаешь ли пѣтя за въ Рагъ Мидійскъ?“ — „Знаѣ“, отговорилъ Ангела-тъ: „азъ сѣмъ бывалъ тамъ нѣколко пѣти у брата нашего Гавайла“. Товіѣ казалъ: „почакай мя тукъ, докѣ да кажъ това на бѣщъ ми.“ Баща му ся удивилъ, кога ся научилъ, че Товіѣ си намѣрилъ тѣй скоро спѣтникъ, и заповѣдалъ на сына си да повыка юношъ-тъ да